

הארגון הערבי

מערכת העולם הזה מודיעה:

ביום ה' 27 בנובמבר 1978 פירסם הצהרון "מעריב" ידיעה המוסרת כי חבר הכנסת אהוד אולמרט ("לעס", בליכוד) שיגר תזכיר ליועץ המישפטי לממשלה, שבו ביקש כביכול את חוות דעתו בקשר לשינוי החוק לאיסור לשון הרע.

התזכיר מגוון בעליל, מאחר שח"כ אולמרט מבקש בו דבר הקיים כבר בחוק, כך שכל אדם בעל השכלה מינימלית, ואפילו ח"כ אולמרט עצמו, מבין כי אין כל צורך בתיווך המוצע — והוא, שהמדינה תגיש מישפטי דיבה נגד עיתונאים המוציאים דיבה על אנשי ציבור על רקע עבודתם הציבורית.

לשם הדגמה, כביכול, הזכיר ח"כ אולמרט את פירסומי "העולם הזה" עליו, תוך הטחת עלילות זיוון ודבריי שקר בפני "העולם הזה", אורי אבנרי ואלי תבור.

ברור לחלוטין, כי כל המיכתב לא נשלח, אלא כדי לפרסם ולהפיץ עלילות אלה, בצורה שתהווה כביכול חלק מפעולה פרלמנטרית תקינה, הנהנית מחסינות פרלמנטרית מוחלטת.

על פי חוק חסינות חברי הכנסת, סעיף 1, חברי כנסת הוא חסין בפני כל פעולה מישפטית בשל הבעת דיעה בעל-פה ובכתב, או בשל מעשה שעשה "למען מילוי תפקידו כחבר כנסת".

ברור, איפוא, כי כל המעשה בא כדי להעניק חסינות כזאת לדבריי-בלע נתבעים, אשר אין ביכולתו ואין ברצונו של חבר הכנסת להגן עליהם ולהוכיחם במישפט.

מעשה זה בא בעיקבות שורה של פירסומים, בין השאר כתבה שבה גילה "העולם הזה" (2114) שח"כ אולמרט ניסה לנצל את קשריו עם שרי הבריאות ועם שרים אחרים כדי להפיק רווחים אישיים גדולים, כתבה שבה חשף "העולם הזה" (2151) את עברו הצבאי המפוקפק של הח"כ, וכתבה שבה תיאר "העולם הזה" (2146) את נסיונו של ח"כ אולמרט לנצל את קשריו עם משרד הקליטה כדי לבנות, כביכול, שיכונים לעולים ולהרוויח מכך. כל הכתבות האלה היו חשופות לתביעה על פי החוק לאיסור לשון הרע. אולם ח"כ אולמרט לא העז להגיש תביעה בגללן ולהעמיד את הדברים בנתיבן מישפטי, בידעו היטב כי בידי "העולם הזה" הוכחות נחרצות לכל הפירסומים.

תחת זאת בחר הח"כ בשיטה המנוולת של פירסום שקרים, תוך הסתתרות מוגת-לב מאחרי חוק חסינות חברי הכנסת, ובכך ביזה את הכנסת והשפיל את כבודה עד עפר.

"העולם הזה" פנה בעניין אל יו"ר הכנסת, המופקד כחוק על שמירת כבוד הכנסת; וכן אל יו"ר ועדת הכנסת; אל מנהיג הליכוד, מר מנחם בגין; אל מנהיג לעס, מר אליעזר שוסטק; אל היועץ המישפטי לממשלה; ואל יו"ר מועצת העיתונות.

1
2
3
4
5
6
7
8
9

מייד עם פירסום הכתבה ב"מעריב" על אודות ה"תזכיר" ששח ח"כ אהוד אולמרט, כביכול, ליועץ המישפטי לממשלה, שיגר אורי אבנרי, העורך הראשי של "העולם הזה", את המיכתבים הבאים המוסדות והאישיות הנוגעים לפרשה:

עלילות שפלות

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד

מר יצחק שמיר,

יו"ר הכנסת,

הכנסת,

ירושלים.

אדוני היו"ר,

אני פונה אליך כדי לתבוע את התערר בותך המיידית, על מנת לשים קץ, בעודה באיבה, לשיטה חדשה שאין לכנותה אלא כגאנגסטריזם במסווה פרלמנטרי.

אני למד מידעה משיצה שפורסמה היום בעיתון מעריב, כי ח"כ אהוד אולמרט — כביכול בתוקף תפקידו כחבר כנסת — פנה ליועץ המישפטי לממשלה, בתזכיר שבו העלה שורה של טענות נגד השבועון העולם הזה, נגדי אישית ונגד מר אלי תבור, שאינן אלא שקרים מאל"ף ועד ת"ו — דהיינו, דברים שאין בהם אף גרעין זעיר של אמת.

אין לי שמץ של ספק שח"כ אולמרט ידע כי הדברים, שהעלה בתזכירו, הם עלילות שפלות ובדויות לחלוטין, וכי אין ביכולתו להוכיח בבית-מישפט אף פרט אחד מהם.

לכן דאג ח"כ אולמרט לפרסם את עליו לותיו הנתעבות בצורה מתוחכמת, המצי ניקה להן, לדעתו, חסינות מוחלטת על-פי הסעיף 1 של חוק חסינות חברי הכנסת, אין צורך להפנות את תשומת-ליבך לכך שחסינות זו, המונקת בחוק למעשה ממוקד פעולת חברי הכנסת, במילוי תפקידו, אינה ניתנת לביטול ולהסרה, והיא מוחלטת.

אנחנו נטען בבית-המישפט כי פירוש זה של חוק-החסינות אינו תופס, אך אם

צודק ח"כ אולמרט בהנחתו, כי בעזרת סעיף זה ניתן לבצע כל פעולה של גאנגסטריזם מילולי, ללא דין וללא דין, חובה על הכנסת להבטיח בעצמה שהסעיף הנ"ל לא ינוצל לרעה וכי מי שעושה זאת, ייבלם ויינעש.

אני תובע ממך, כמי שמופקד על תקנון הכנסת ועל שמירת כבוד הכנסת, לפתוח בבירור מידי של נסיבות מיקרה מחפיר זה, ולהסיק את המסקנות.

בברכה,
אורי אבנרי,
עורך ראשי.

שיטות המאפייה

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד

ח"כ יצחק ברמן,

יו"ר ועדת הכנסת,

הכנסת,

ירושלים.

אדוני היו"ר,

הריני מפנה את תשומת לבך לידעת השמצה שפורמה בעיתון מעריב, בגיליון מיום 27.11.78, באותה ידיעה מסופר כי ח"כ אהוד אולמרט כתב מיכתב ליועץ המישפטי לממשלה, ובו העלה שורה של עליו לות ודויות נגד העולם הזה, נגדי ונגד מר אלי תבור.

הריני מודיע לך בזה כי דבריו של ח"כ אולמרט הם שקר גס, מתחילתם ועד סופם, ואין בהם קורטוב של אמת.

השיטה שבה נקט ח"כ אולמרט היא בעליל ניצול לרעה של סעיף 1 של חוק חסינות חברי הכנסת, והו ניסיון שקוף ל-הלביש על עלילותיו, שגם מחברה יודע

מקראות

תל-אביב, 27.11.78

לכבוד

מר מנחם בגין,

משרד ראש-הממשלה,

ירושלים.

מר בגין הנכבד,

הריני פונה אליך לא בתפקידך כראש-הממשלה, אלא כממלא מקומו המדיני והמוסרי של סיעת הליכוד בכנסת. על כל חסיבותיה.

אחד מחברי הסיעה, ח"כ אהוד אולמרט, עשה השבוע מעשה המזכיר את הימים השחורים ביותר של הסנאטור ג'ו מק קארתי, ואין לי ספק שאתה סולד משיטות אלה.

כנקמה על פירסומים עובדתיים בהעולם הזה, שנגעו לעברו הצבאי ולפעולותיו ה-מיסחריות של מר אולמרט, הוא המציא והפיץ שורה של השמצות ודויות נגד העולם הזה, נגדי ונגד מר אלי תבור.

אני מוסר לך בזה את מילת הכבוד שלי, שאין אף שמץ של אמת בהשמצות אלה, ואני מרשה לעצמי לקוות שתתייחס באמון לדברים שאני מוכן להצהיר עליהם בהן צדק.

השפלות הטמונה בשיטתו של אולמרט מתבטאת ברבים מן העלילות

שהיא מצוצה מן האצבע, לבוש של חסינות פרלמנטרית, כדי להקנות לבעל העלילה ר-מפיצה חסינות מפני תביעה מישפטית על-פי החוק לאיסור לשון הרע.

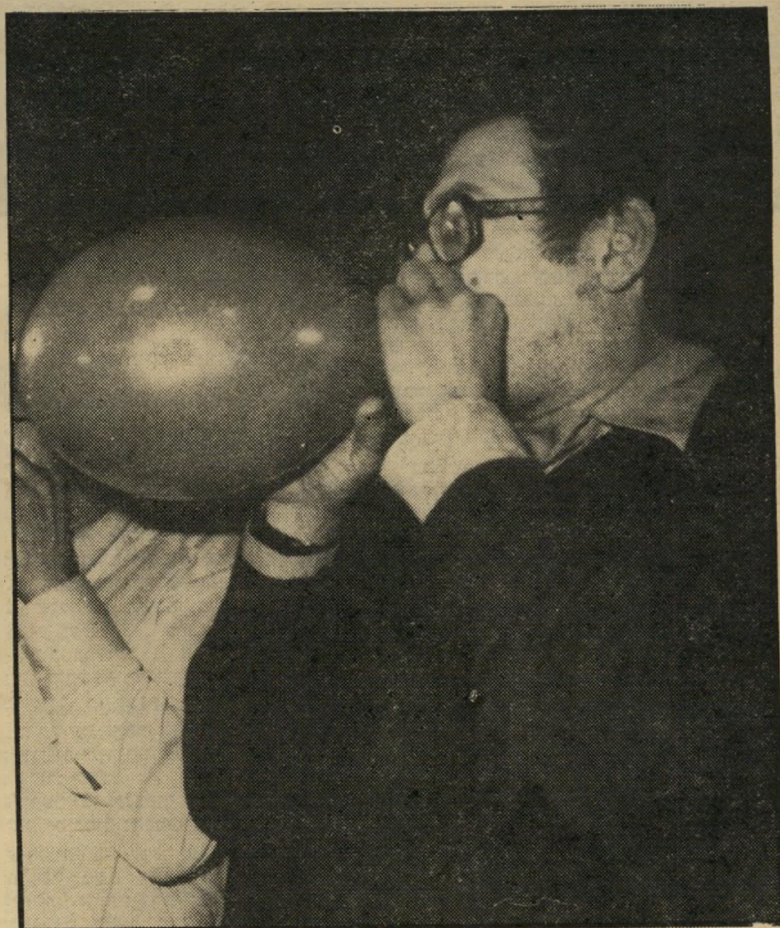
שימוש זה בחוק-החסינות מהווה לא רק סכנה קיצונית לחופש-העיתונות במדינה, אלא גם מסכן את חרותו של כל אורת, שח"כ כלשהו רוצה לנקום בו נקמה אישית בדרך של רצח אופי.

ח"כ אולמרט מבקש בדרך זו לנקום בהעולם הזה, שחשף לאחרונה שורה של עובדות על פעילותו "הציבורית" ועל עברו בצה"ל. העולם הזה חשף לתביעות על-פי החוק לאיסור לשון הרע, אך מר אולמרט לא מצא לנכון לתבוע את העיתון לדין, בידעו שיש בידיו הוכחות לכל פרט ופרט בדברים שפירסמו. תחת זאת בחר בדרך השפלה של השמצה מוגת-לב, תוך הסתתרות מאחרי מגן-החסינות.

הריני מגיש בזה תביעה רשמית לוועדת הכנסת להעלות על סדר-יומה באופן דחוף מיקרה מחפיר זה של ניצול לרעה של מעמד חבר-הכנסת, ושימוש בחוק חסינות חברי הכנסת להפעלת שיטות מאפיה.

מיכתבו של ח"כ אולמרט ליועץ המישפטי הוא מיסמך פסול, שהופק כאילו לשם מילוי תפקידו, אך לאמיתו של דבר אינו אלא — כלשון הספרות המישפטית, הדנה בנושא זה — שימוש לרעה בהזדמנות כשרה, וזו אינה מוגנת ואינה חסינה.

כבודה של הכנסת וחבריה מחייב הוקעת שיטות פסולות מעין זו, שבה נקט ח"כ אולמרט, הממיתות קלון על בית-המחוקקים כולו.

לנפח באלונים של שקר וכזב